Novus finis fabellae pavonis et testudonis

Pāvō autem sedēns inter altōs rāmōs in arbore testūdinem captam ā vēnātōre vīdit. "Ēn!" dīcit in mente, "misera testūdō in perīculō magnō est. Dēbeō dare eī auxilium."

Pāvō tum ex arbore celerrimē volat et pedēs ācrēs in faciē vēnātōris pōnit. Pennīs multōrum colōrum cadentibus circum caput vēnātōris, iam vir nōn vidēre aliquid potest. Clāmat et dēpōnet rēte in terrā excurratque perterritus vēnātor. Testūdō exit ex rētī vēnātōris et lentē ad lacum ambulat. Cum pāvō videt testūdinem tūtam esse in aquā altā lacūs, iterum in altō arbore volat. Vēnātor it domum, manibus vacuīs.

Fābula rescrīpta nunc hoc docet: Semper dare auxilium amīcīs tuīs contrā inimīcōs commūnēs.